

December 1971: LaRouche stoppede britisk overtagelse

Af Gerald Rose

24. maj 2015 – Det er vanskeligt for folk i dag at forestille sig den forbløffende virkning, som den totale retfærdiggørelse af Lyndon LaRouches økonomiske forudsigelse den dag – 15. august 1971 – da Richard Nixon tog dollaren ud af Bretton Woods-systemet ved at koble den fra guldreserve-standarden, havde. Inden for få timer blev Labor Committees hovedkvarterer – LaRouches politiske organisation – oversvømmet af telefonopkald, der anerkendte LaRouche som den eneste økonom på kloden, der havde forudsagt slutningen på den liberal-økonomiske teori. Alle de »indbyggede stabiliseringsmekanismer« havde svigtet, og for at stabilisere dollaren havde finansminister John Connally erklæret løn- og priskontrol for første gang, siden Anden Verdenskrig.

Den 30. september 1971 skrev Paul Samuelson, Nobelprisvinder i 1970, i sin *Economics: An Introductory Analysis*: »Det moderne fiskale system har store, iboende, automatiske stabiliseringsegenskaber. Både dag og nat, hvad enten præsidenten befinder sig i det Hvide Hus eller ej, er det fiskale system med til at holde vores økonomi stabil.«

En lederartikel i nummeret af LaRouche-organisationens avis *Solidarity* fra 30. august 1971 havde overskriften, »100 % nedslag: Eksperter billigt til salg«. Både de »konservative« økonomer og dem på »venstrefløjen« var enige om, at en sammenbrudskrise var umulig. Kun LaRouche havde, i slutningen af 1960'erne, forudsagt, at dette sammenbrud – der, specificerede han, ville inkludere Bretton Woods-systemets opbrydning – var ikke alene

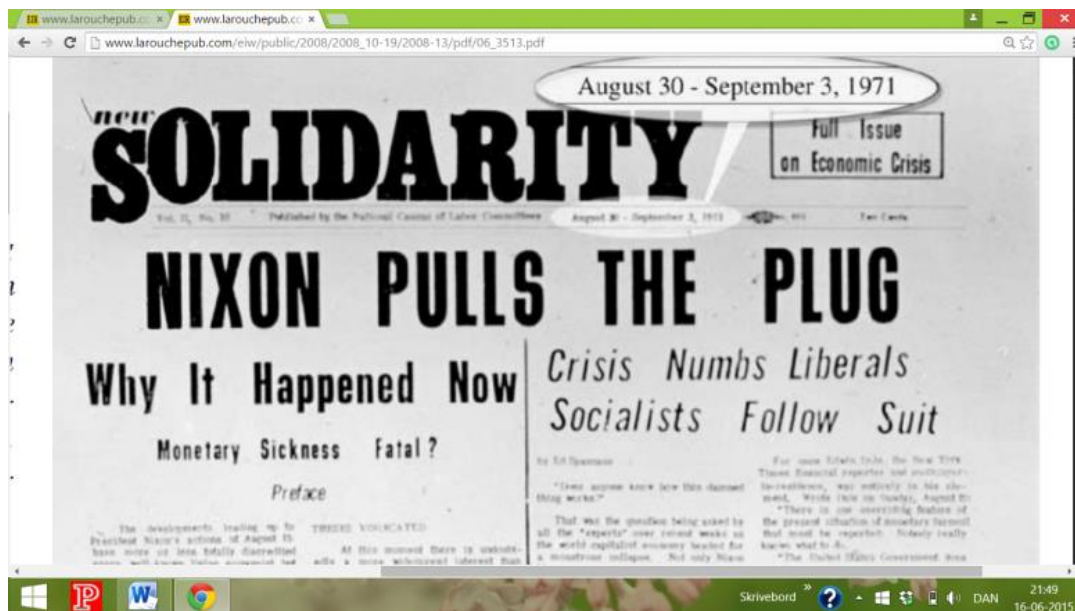


Førende Keynes-økonom prof. Abba Lerner fra NYU under en debat med Lyndon LaRouche (siddende til venstre) den 2. december 1971. Det chokerende, britiske »kup« den 15. august samme år havde tvunget Nixon til at opbryde Bretton Woods-systemet – alene LaRouche havde forudsagt det.

muligt, men uundgåeligt, i betragtning af den politik, man forfulgte.

Og i de samme økonomiske forudsigelser havde LaRouche forudset, at opbrydningen af Bretton Woods-systemet ville blive ledsaget af fascistiske forholdsregler mod arbejdsstyrkens levestandard.

Dette var faktisk sket. Briterne havde gjort en ende på Bretton Woods-systemet, og med det, kreditsystemet, der havde domineret efterkrigstidens udvikling af Europa og Asien. Vi var gået over til et flydende valutakurssystem.



gennem kontrol af lønninger og priser kunne man øge beskæftigelsen, og at flere folk i arbejde ville skabe større efterspørgsel, og at, ved at befri dollaren fra guldreserve-standard, så kunne man trykke flere dollars i takt med, at beskæftigelsen steg. Han fremførte det argument, at det var for høje lønninger til den produktive arbejdskraft, der havde forårsaget inflationen.

I kølvandet på det britiske mord på præsident John F. Kennedy var dette udtænkt at skulle ødelægge USA.

Det er i denne sammenhæng, at LaRouches debat med professor Abba Lerner fandt sted, den 2. december 1971, på Queens College i New York City.

Debatten begynder

LaRouche, det enestående geni, der tilsyneladende var dukket op ingen steder fra, var blevet en af de mest fremtrædende økonomer i landet. Han havde forudsagt den amerikanske recession i 1957-58, så vel som også sammenbrudskrisen i 1971. Det er ikke underligt, at Abba Lerner, den førende Keynes-økonom og besøgende professor ved Queens College, skulle debattere med Lyndon LaRouche. Det blev senere klart, at prof. Sydney Hook fra New York Universitetet og Hoover Institution, en af grundlæggerne af Kongressen for Kulturel Frihed i USA, samt andre, havde valgt Lerner i et forsøg på at standse LaRouche.

En stor fejltagelse, som Hook senere skulle indrømme.

Lerner havde taget kurser hos selve John Maynard Keynes på London School of Economics og var en elev af New Left-økonomen Paul Sweezy, der også var en førende Keynes-økonom. Lerner havde støttet Nixons afkobling af dollaren fra guldreservestandarden, og indførelsen af løn- og priskontrol. Lerner, der tilhørte det radikale venstre, havde støttet den brasilianske juntas indførelse af løn- og priskontrol, selv om han ikke brød sig om de totalitære »Bonapartist«-regimer, som gjorde det. Både Venstre og Højre var enige om, at Bretton Woods-systemets »restriktioner« skulle skaffes af vejen.

Disse tiltag udgjorde briternes direkte overtagelse af den amerikanske økonomi.

Kun LaRouche forstod omgående de fascistiske implikationer af denne politik. Ved Queens College-begivenheden fik han Lerner til at sige, hvad han virkeligt tænkte, omkring dette spørgsmål.

Lerner indledte debatten med Keynes' simple beskrivelse af »inflation som værende for mange penge, der jager efter for få varer«. Han fortsatte med at påstå, at

LaRouches svar bør citeres i sin helhed:

»Problemet ... som prof. Lerner ikke synes at forstå, er, at undervisningen i økonomi på universiteterne normalt minder mere om et præsteskabs praksis end om noget, der har med virkeligheden at gøre. Det er simpelt hen noget, man lærer; man bruger det ikke meget i erhvervslivet; faktisk har de fleste erhvervsøkonomer, eller de fleste udøvende økonomer inden for erhvervslivet, ikke nogen økonomisk uddannelse, men sædvanligvis en uddannelse inden for industriel fremstilling, eller en anden form for uddannelse. I løbet af krisen bliver disse abstraktioner, hvilket er, hvad økonomiuddannelsens præster befatter sig med – og som man primært skal lære for at bestå kurset – imidlertid noget mere end abstraktioner. De bliver til noget, der relaterer til en konkret politik, der berører folks liv. Og politikken har konsekvenser for folk.

Og således mangler folk, der er for separeret fra virkeligheden og blot ser disse abstraktioner som uskyldige, intellektuelle legesager, en forståelse for den blodige konkrethed, som disse abstraktioner undertiden fører til i praksis; og derfor, eftersom millioner og endda milliarder af menneskers liv og velfærd står på spil, er en fejltagelse inden for det abstrakte område ikke en intellektuel fejltagelse; den kan være en blodig forbrydelse imod menneskeheden.

En professor, der uskyldigt siger, »Økonomien ville, ud fra mit synspunkt, være bedre organiseret, hvis visse administrative arrangementer blev indført«, tænker ikke nødvendigvis *ud*, til den form for administrative arrangementer, der i praksis *virkeliggør* denne meget uskyldige praksis. Professor Lerner kan muligvis forsøge at separere sin økonomiske politik fra den brasilianske regerings politik, og se dem som en abstraktion og en adskillelse fra denne; man kan imidlertid ikke gennemføre den økonomiske politik, der er anbefalelsesværdig for Brasilien, uden at have den form for regering, der får denne økonomiske politik til at virke. Man kunne ikke have den form for politik,

der anbefales, som han har anbefalet som en klassisk nedskæringspolitik for forøget arbejdsløshed.

Se, dette er klassisk i den forstand, at dette netop er Schachts politik [den tyske centralbankier og Hitlers økonomiminister, Hjalmar Schacht, -red.] fra 1933 og frem, i Tyskland, under hvilken lønninger blev fastfrosset for at forhindre inflation, og for at øge beskæftigelsen. Han kan muligvis holde en afstand til det, men det er ikke muligt for politikerne at acceptere hans råd, at holde afstand til den form for regering, og den form for procedurer, der gør det muligt for disse abstraktioner at blive til virkelighed.

Og dette må blive forstået; for nu er økonomi ikke længere blot noget, man leger med i et obskurt hjørne i det akademiske præsteskab. Se, økonomisk politik er det, der bestemmer folks liv, det daglige liv og dets vilkår. Formen for økonomisk politik afgør den form for regering, der er nødvendig for at føre den ud i livet. Og den eneste form for regering, der kan føre den form for politik, som prof. Lerner anbefaler, ud i livet - velmenende og med de bedste intentioner - måtte være en Bonapartist-regering eller en fascistisk regering.

Han er muligvis modstander af fascisme med hver fiber i sin sjæl; dette var også sandt i Tyskland, hvor mange økonomer, liberale økonomer, foreslog nedskæringspolitik (egentlig: 'nøjsomheds-politik'), samtidigt var modstandere af det nazistiske regime. Men der findes ikke desto mindre mennesker, der vil antage denne politik og føre den ud i livet, og de vil være Bonapartister eller fascistere; men ikke professor Lerner. Så han må forstå, at hans gode intentioner under tiden ikke sikrer, at hans politik, når ført ud i livet, vil blive som han ser den, i forhold til mennesker.«

Ingen fascistisk økonomi uden en Hitler

Professor Lerner forsøgte igen at forsvare sin tese:

»Jeg er enig i dette. Hvis jeg med kapitalisme mener den form for adfærd eller politik, der er ansvarlig for 1930'ernes depression. Vi sagde [dengang], vi må ikke trykke flere penge, selv, hvis det behøves, for vi har ikke guld.

Se, blandt de personer, der ikke gjorde dette, var Adolf Hitler, der i realiteten øgede rigdommen i Tyskland, gav folk beskæftigelse; og hvis det forholder sig sådan, synes jeg ikke det er morsomt, for disse gode ting førte til, at folk støttede ham ...«

LaRouche indskød,

»Det er præcist, hvad Schacht gjorde ... og det er, hvad det praktiske spørgsmål drejer sig om.«

Der havde ikke været noget *faux pas* (fejltrin) fra Lerner side. Hans mentor, John Maynard Keynes, havde i fortalen til den tyske 1936-udgave af sin bog, *Almen teori om beskæftigelse, renter og penge*, erklæret, at



Finansminister Hjalmar Schacht så ikke ud til at befinde sig vel tilpas med sin diktator. Schachts »MeFo Love« efter Keynes økonomiske politik skabte beskæftigelse til nedsatte lønninger i midten af 1930'erne. Kunne hans »liberale fascisme« separeres fra Hitlers nazister?

»Teorien om overskud som helhed, hvilket er, hvad denne bog hævder at tilvejebringe, er langt lettere at tilpasse til betingelserne under en totalitær stat.«

Ikke desto mindre havde LaRouche på et dybere niveau vist, at inflation forårsages af separationen af *nyttig økonomisk produktion* fra penge, og ophobningen af gældsudtagning og spekulation på produktion – og *ikke* af øgede omkostninger til arbejdskraften. Det bør bemærkes, at inden for 15 dage fra angrebet på USA den 15. august 1971, havde LaRouche skrevet en avisartikel, »Hvorfor den monetære krise indtraf«, som blev læst af politiske aktivister i hele landet. Den omfattede en klar diskussion om den dybe forskel mellem penge og værdi i økonomi som helhed.

Det er netop monetarisme, skrev LaRouche, der var årsag til fascisme i et forsøg på at forsvare »værdier«, der ikke var baseret på virkelig produktivitet eller energigennemstrømningstæthed. Disse fiktive værdier måtte plyndres fra arbejdskraften, kapitalen og landmandens indtægter, og sluttelig, i nazi-Tyskland, fra selve arbejdsstyrkens egne kroppe, med hårdt fysisk arbejde på 1.000 kalorier om dagen: »Den endelige løsning«.

'Liberal' fascisme

Mod slutningen af debatten blev Lerner tvunget til at forsvare sin holdning med en fatal påstand: at »Hvis

Tyskland havde lyttet til Schacht, så ville de ikke have behøvet Hitler«.

Dette forsøg på at forsvare Schachts »liberale fascistisme« frembragte en snappen efter vejret blandt tilhørerne.

To uger senere blev prof. Sidney Hook konfronteret med Lerner's indrømmelse. Hook antydede, at han vidste, hvad der var foregået, og svor, at LaRouche aldrig ville deltage i en anden debat på noget universitet i landet.

LaRouche gik videre med at forudsige præsident Nixons politiske afgang, da det var ham, der var blevet brugt til at overskære den sidste forbindelse til Franklin Roosevelt i et angreb på præsidentskabets institution. Nixon var Sorteper for George Schultz og Henry Kissinger, skrev LaRouche, og de var begge kendte, britiske agenter.

Jeg har interviewet flere personer, der var til stede ved denne debat. Deres generelle indtryk var, at LaRouche ikke lavede »debattør-pointer«, men tvang Lerner dybere og dybere ind i det faktiske argument og hensynsløst forfulgte emnets sandhed. De, der blev interviewet, var alle individer, der sagde, at de havde sluttet sig til LaRouches bevægelse efter den debat – en demonstration af sandhedens magt.

Fra debatten: LaRouche om Schacht

»Hvis der er fremtidig, virkelig produktion til at honorere denne veksler, er alt godt. Men hvis produktionen imidlertid er faldende, i forhold til raten af disse vekslers udbredelse, så er det, man kommer ind i, selvfølgelig en simpel proces, hvor man genfinansierer veksler. Og når denne proces med genfinansiering når til det inflationspunkt, der truer langfristet kredit, så vil genfinansieringen af disse veksler betyde konverteringen – eller det har tendens til at betyde konvertering – af langfristet kredit til kortfristet kredit.

Og det fører selvfølgelig til bankerot, som er præcis det problem, vi står overfor, at, når man går bankerot, så pantsætter man nogen; måske ens bedstemor, hvis man er en bestemt type forretningsmand. Og det, som det kapitalistiske system grundlæggende set foreslår, at man gør, er at pantsætte arbejderklassens lønninger for at betale disse veksler under betingelser, hvor det ikke længere er muligt at udstede de forbandede tingester.

Det er nøjagtigt, hvad Schacht gjorde.

Som jeg sagde, så forsøger prof. Lerner at separere, igen, Schachts forslag fra den form for regering, som Schacht repræsenterede. Grunden til, at de tyske bankierer støttede Hitler, var ikke, at de havde nogen affektion for Hitler. Ingen kapitalist, ingen financier, ingen Rockefeller vil have et svin som Göring til at komme ind og tage hele sektioner af hans industri; eller støtte SS-legioner. Men hvis det er den eneste måde, som prof. Lerner's forslag kan gennemføres på, så går folk med på det; hvis der er en fascistisk retning i USA, så vil de amerikanske finansierer støtte den, præcis, som de gjorde med Hitler – ikke, fordi selve abstraktionen synes at implicere en fascistisk stat, men for at kunne påtvinge arbejderklassen denne poli-

tik, må arbejderklassen knuses og undertrykkes; og der findes kun – under moderne systemer findes der kun to former for regering, der gør det:

I et underudviklet land kan man ikke gøre det med en Bonapartist-regering, som den i Brasilien. I den udviklede sektor, hvor man har en meget stor arbejderklasse, der er godt organiseret, der har en tradition for fagforeninger, kan man kun knække arbejderklassen ved at knuse og undertrykke den.

Og derfor er den *eneste* måde, hvorpå den form for politik, som prof. Lerner taler om, kan føres ud i livet, gennem et Brüning- og von Papen-regime, efterfulgt af et Hitler-regime, eller dets modsvar i USA.

Og det er, hvad spørgsmålet i praksis drejer sig om.«

Denne artikel forekommer første gang i Executive Intelligence Review (EIR) 29. maj 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.